

het zonnetje schijnt!

stil in het park

Kolletje wordt wakker. Ze pakt Waffie en klimt uit bed. Door een kier tussen de gordijnen komt een zonnestraal. Kolletje trekt de gordijnen helemaal open. 'Moet je kijken, Waffie,' zegt ze. 'Het is heel mooi weer.' Het gras in de tuin glinstert. Het is nat van de dauw. Waffie gaapt. 'Ik ben nog moe.'

'Ikke niet,' zegt Kolletje. Ze luistert even, maar hoort niets in huis. Ook op straat is het doodstil. Zou Dirk al wakker zijn? Kolletje legt Waffie terug in bed en holt naar de slaapkamer van papa en mama. Ze klimt op het bed en laat zich tussen de twee bulten vallen.

'Joehoe! Is er iemand wakker?'

'Nee,' zegt de papabult.

De mamabult zegt helemaal niets.

'Papa, je jukt!' zegt Kolletje.

'Nietes,' antwoordt papa.

'Ik praat in mijn slaap.'

'Ik wil naar buiten,' zegt Kolletje.

'Het is nog veel te vroeg, Kol. Er is nog niemand wakker. Ga maar buiten kijken,' zegt papa slaperig.

Hm, denkt Kolletje, is er echt helemaal niemand wakker met dit mooie weer?

Ze gaat zich wassen en aankleden. Beneden eet ze een rijstwafel en drinkt ze een beker melk. Dan gaat ze naar buiten.

Maar papa heeft gelijk. Er is niemand te zien. Er rijdt geen auto en geen fiets. Kolletje hoort de vogels in de bomen kwetteren. Gezellig, vindt ze. Maar het is wel een beetje saai, zo alleen op straat. Ze loopt naar het huis van Dirk en gluurt door het raam. Ha, Dirk is al op. Hij heeft zijn pyjama nog aan en kijkt televisie. Kolletje tikt op de ruit. 'Kom je naar buiten?' Dirk knikt.

Kolletje loopt alvast naar het speeltuintje. Ze gaat op de rand van de zandbak staan. Wippen kun je niet alleen, en de schommels zijn nog een beetje nat.

Buurman Harry komt zijn huis uit.

'Hoi, buurman Harry!' roept Kolletje. Ze holt naar hem toe.

De buurman zwaait. Hij legt een krat in de achterbak van zijn auto. 'Ik ga vroeg boodschappen doen,' zegt hij.

'Het wordt prachtig weer. Ik ga vandaag maar eens naar het park, lekker in de zon liggen.'

'Hoi, Kol, ik ben er.' Het is Dirk.

'Dag, jongens!' roept buurman Harry. Hij stapt in zijn auto en rijdt weg.

Daar komt Doerak, het hondje van meneer De Jong, aangerend.

'Hoi, Doerakkie!' groet Kolletje.

Meneer De Jong is niet ver met zijn rollator. 'Goedemorgen, kleine vriendjes!'

'Ik ben niet klein,' mompelt Dirk.

'Dag, meneer De Jong!'

groet Kolletje.

'Jullie zijn al vroeg buiten aan het spelen,' zegt meneer De Jong.

‘Wat hebt u in uw mandje?’ vraagt Kolletje.

‘Ik dacht: ik ga met dit mooie weer in het parkje ontbijten.

Ik heb boterhammen mee, en een thermosfles met koffie,
en broodkorsten voor de eendjes.’

‘O, mogen we mee?’ vraagt Kolletje. ‘Er is een
nieuw klimrek in het park en daar wil ik graag
op klimmen.’

‘Natuurlijk,’ zegt meneer De Jong.

Gisteren was Kolletje ook in het park.

Toen klommen er steeds grote kinderen in het
klimrek en die deden heel wild. Kolletje knijpt
snel haar ogen dicht, denkt aan een leeg klimrek

en fluistert: **Katharina Orselia Laetitia.**

Kolletje en Dirk rennen naar hun huis en roepen door de
brievenbus dat ze met meneer De Jong naar het
park gaan.

Het is nog stil in het park. De eenden zitten met de snavel
in hun veren te suffen aan de waterkant. Doerak maakt
ze meteen wakker. Hij stuift op de eenden af. Die springen
kwakend in het water.

‘Wat een rust,’ zegt meneer De Jong. ‘Heerlijk.’

Hij gaat op een bankje zitten.

‘Er is niemand!’ roept Kolletje. Ze wijst naar het
klimrek. Het is hoog en bestaat uit touwen
waar je op kunt klimmen. Kolletje en Dirk
rennen erheen.

Als ze bovenin zijn, zien ze meneer
De Jong op het bankje zitten. Hij strooit

